

1.

Τότες εταραχτήκανε τα σωθικά μου και έλεγα πως ήρθε ώρα να ξεψυχήσω· κι' ευρέθηκα σε σκοτεινό τόπο και βροντερό, που εσκιρτούσε σαν κλωνί στάρι στο μύλο που αλέθει ογλήγορα, ωσάν το χόχλο στο νερό που αναβράζει· ετότες εκατάλαβα πως εκείνο ήτανε το Μεσολόγγι· αλλά δεν έβλεπα μήτε το κάστρο, μήτε το στρατόπεδο, μήτε τη λίμνη, μήτε τη θάλασσα, μήτε τη γη που επάτουνα, μήτε τον ουρανό· εκατασκέπαζε όλα τα πάντα μαυρίλα και πίσσα, γιομάτη λάμψη, βροντή και αστροπελέκι· και ύψωσα τα χέρια μου και τα μάτια μου να κάμω δέηση, και ιδού μες στην καπνίλα μία μεγάλη γυναίκα με φόρεμα μαύρο σαν του λαγού το αίμα, οπού η σπίθα έγγιζε κι' εσβενότουνε· και με φωνή που μου εφάνιονταν πως νικάει την ταραχή του πολέμου άρχισε:

«Το χάραμα επήρα
Του Ήλιου το δρόμο,
Κρεμώντας τη λύρα
Τη δίκαιη στον ώμο,—
Κι' απ' όπου χαράζει
Ώς όπου βυθά,

Τα μάτια μου δεν είδαν τόπον ενδοξότερον από τούτο το αλωνάκι.»

2.

Παράμερα στέκει
Ο άντρας και κλαίει·
Αργά το τουφέκι
Σηκώνει και λέει:
«Σε τούτο το χέρι
Τι κάνεις εσύ;
Ο εχθρός μου το ξέρει
Πως μου είσαι βαρύ.»

Της μάνας ω λαύρα!
Τα τέκνα τριγύρου
Φθαρμένα και μαύρα
Σαν ίσκιους ονειρού·
Λαλεί το πουλάκι
Στου πόνου τη γη
Και βρίσκει σπυράκι
Και μάνα φθονεί.

3.

Γρικόύν να ταράζη
Του εχθρού τον αέρα
Μιαν άλλη, που μοιάζει
Τ' αντίλαλου πέρα·

Και ξάφνου πετιέται
Με τρόμου λαλιά·
Πολληώρα γρικιέται,
Κί' ο κόσμος βροντά.

4.

Αμέριμνον όντας
Τ' Αράπη το στόμα
Σφυρίζει, περνώντας
Στου Μάρκου το χώμα·

Διαβαίνει, κι' αγάλι
Ξαπλώνετ' εκεί
Που εβγήκ' η μεγάλη
Του Μπάιρον ψυχή.

5.

Προβαίνει και κράζει
Τα έθνη σκιασμένα.

6.

Και ω πείνα και φρίκη!
Δε σκούζει σκυλί!

7.

Και η μέρα προβαίνει,
Τα νέφια συντρίβει·
Νά, η νύχτα που βγαίνει
Κί' αστέρι δεν κρύβει.

(από τα *Ποιήματα*, Ίκαρος 1961)